

— Хайде, бабо Василице, — прикани челядъта — извика гордо стариятъ и седна въ срѣдата на софрата. Около него се наредиха всички. Малкитѣ насѣдаха въ края и нетърпеливо чуруликаха. Никой не смѣеше още да посегне къмъ хлѣба.

Баба Василица сложи въ прѣстена кандилница тамянъ и едно пламнало вжгленче отъ огнището. Стариятъ я пое.

Тогава всички станаха на крака. Дѣдо Василь прочете молитва, прикади трапезата, начупи съ благоговение хлѣба и рече:

— Господь да даде здраве и животъ! Все така да има сговоръ и обичъ между васъ, та и ние да ви се радваме. До година по-весело да ни пѣе бѣдникътъ. . .

— Дай Боже! Аминъ! — извикаха всички едногласно, и единъ по единъ цѣлуваха ржка на бѣловласитѣ старци, после пакъ насѣдаха.

Прѣвъ начена вечерята дѣдо Василь, а първиятъ залъкъ сложиха предъ иконата на майката Божия. Най-младата снаха грижливо начупи топлатата пита и насила ошава. Замляскаха дѣдо Василевитѣ внучета и пламна още по-буйно огнището.

Снѣгътъ отдавна бѣше затрупалъ прага на пжтнитѣ врата и отъпканата пжтека, която водѣше до бѣлата църквица. Огънаха се и клонетѣ надивачкитѣ отъ тежкия снѣгъ.

А бѣдникътъ все повече и повече се разгаряше и хвърляше голѣма сѣнка по стенитѣ.

Когато баба Василица поднесе въ голѣма бакърена тава емиша, кучето излая, и вратитѣ се хлопнаха.

Съ голѣми калпаци, украсени съ варакъ и пуканки, съ весели лица и торбички на рамо, влѣзоха коледаритѣ. Дѣдо Василь ги посрещна отъ пруста, и екна тѣхната пѣсень:

Замжчи се Божа майка,
ой Коледо, мой Коледо!